

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 331/2020-17

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 1. júla 2020 predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť [REDACTED], podnikajúcej pod obchodným menom [REDACTED] – [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], zastúpenej advokátom [REDACTED], [REDACTED], ktorou namieta porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp. zn. 21 Co 7/2019 z 27. januára 2020, a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a pre neprípustnosť.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 12. mája 2020 doručená ústavná sťažnosť [REDACTED], podnikajúcej pod obchodným menom [REDACTED] – [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľka“), zastúpenej advokátom [REDACTED], [REDACTED]

██████████, ktorou namieta porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 21 Co 7/2019 z 27. januára 2020 (ďalej len „napadnutý rozsudok“).

2. Z ústavnej sťažnosti a príloh k nej priložených vyplýva, že sťažovateľka bola stranou v konaní vedenom Okresným súdom Prešov (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 10 C 100/2016 v procesnom postavení žalobkyne, ktorá sa žalobou proti ██████████ ██████████ (ďalej len „žalovaný“) domáhala zaplatenia sumy 3 987,87 € s príslušenstvom.

3. Dňa 25. marca 2013 sťažovateľka uzatvorila s obchodnou spoločnosťou ČSOB, a. s., zmluvu o investičnom úvere, podľa ktorej jej bol poskytnutý úver v sume 15 000 € (ďalej len „zmluva o investičnom úvere“), pričom poskytnuté finančné prostriedky následne odovzdala žalovanému. Sťažovateľka si svoj nárok žalobou uplatňovala na podklade tvrdenia, že so žalovaným uzavrela ústnu dohodu o tom, že žalovaný bude splácať úroky a poplatky, ktoré ona splácala peňažnému ústavu za poskytnutý úver.

4. Medzi sťažovateľkou a žalovaným bola 26. marca 2013 písomne uzavretá zmluva o pôžičke, pričom jej predmetom bolo prenechanie sumy 15 000 € sťažovateľkou žalovanému (ďalej len „zmluva o pôžičke“). Podľa bodu III zmluvy o pôžičke bola pôžička bezúročná. V rovnaký deň (26. marca 2013) bola na Notárskom úrade JUDr. Ivety Andrášovej v Prešove spísaná notárska zápisnica č. N 110/2013, NCRnz 9931/2013, NCRIs 10179/2013 o vyhlásení povinnej osoby (žalovaného) o súhlase s jej vykonateľnosťou (ďalej len „notárska zápisnica“) podľa príslušných ustanovení zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov.

5. Z notárskej zápisnice vyplynuli skutočnosti, podľa ktorých sa žalovaný zaviazal za podmienok stanovených v zmluve o pôžičke sťažovateľke ako veriteľke vrátiť sumu 15 000 € v lehote do 10. júna 2014 v mesačných splátkach. Žalovaný v notárskej zápisnici vyhlásil, že záväzky vyplývajúce zo zmluvy o pôžičke v plnom rozsahu, čo sa týka dôvodu a výšky, uznáva.

6. Okresný súd rozsudkom sp. zn. 10 C 100/2016 z 26. mája 2017 (ďalej len „rozsudok z 26. mája 2017“) konanie v časti o zaplatenie sumy 249,33 € s príslušenstvom zastavil (výrok I), žalovanému uložil povinnosť sťažovateľke zaplatiť sumu 3 738,54 € s príslušenstvom (výrok II), v prevyšujúcej časti žalobu zamietol (výrok III) a sťažovateľke priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 88 % (výrok IV). Považoval pritom za preukázané, že medzi sťažovateľkou a žalovaným bola 26. marca 2013 uzavretá zmluva o pôžičke, pričom písomnou formou bol upravený záväzok vrátiť istinu pôžičky a samostatné ústne úroky a poplatky.

7. O odvolaní proti rozsudku okresného súdu z 26. mája 2017 rozhodol krajský súd uznesením sp. zn. 21 Co 118/2017 z 15. mája 2018 tak, že rozsudok okresného súdu z 26. mája 2017 vo výrokoch I, II a IV zrušil a vec v rozsahu zrušenia vrátil súdu prvej inštancie na nové konanie a rozhodnutie.

8. Rozsudkom okresného súdu sp. zn. 10 C 100/2016 z 19. októbra 2018 (ďalej len „rozsudok z 19. októbra 2018“) bolo konanie v časti zaplatenia sumy 249,33 € s príslušenstvom zastavené (výrok I), žaloba v ostatnej časti zamietnutá (výrok II) a sťažovateľke uložená povinnosť nahradiť žalovanému trovy konania v rozsahu 100 % (výrok III).

9. Následne na podklade sťažovateľkou podaného odvolania krajský súd napadnutým rozsudkom rozsudok okresného súdu z 19. októbra 2018 vo výrokoch II a III potvrdil ako vecne správny (výrok I) a žalovanému priznal náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 % (výrok II).

10. Odôvodnenie napadnutého rozsudku krajského súdu považuje sťažovateľka za arbitrárne z dôvodu, že sa ním krajský súd nesprávne vysporiadal s ústnou dohodou uzavretou medzi sťažovateľkou a žalovaným „*ohľadne úrokov a poplatkov vzniknutých v súvislosti s úverom vzatým sťažovateľkou*“, pričom tento úver zobrala sťažovateľka len na podnet a v prospech žalovaného.

11. Podľa sťažovateľky „*žalovaný plne si vedomý, že sťažovateľka musí uhradiť poplatky a úroky svojej banke ČSOB, a. s., mal jej tieto podľa ústnej dohody uhradiť. Avšak vzhľadom na jeho správanie sa a popieranie dohody, má sťažovateľka za to, že ju žalovaný podviedol a spôsobil jej škodu.*“.

12. Sťažovateľka ďalej tvrdí, že v jej veci konajúce všeobecné súdy vôbec neprihliadali na skutočnosť, že ona úver zobrala bez toho, aby ho skutočne potrebovala. Zastáva názor, že v predmetnom konaní uniesla dôkazné bremeno, pričom „*nikdy netvrdila, že žalovaný má platiť požadovanú sumu ako úroky a poplatky z pôžičky zo dňa 26.03.2013, keďže dohoda medzi ňou a žalovaným bola ohľadne zaplataenia úrokov a poplatkov, ktoré ona sa zaviazala zaplatiť banke... na základe zmluvy o investičnom úvere...*“.

13. Vo veci sťažovateľky konajúce všeobecné súdy podľa jej názoru nesprávne vyhodnotili všetky vykonané dôkazy, a to predovšetkým zmluvu o investičnom úvere, zmluvu o pôžičke a výpovede svedkov, ako aj samotnej sťažovateľky. Na výpoveď sťažovateľky pritom všeobecné súdy neprihliadli aj napriek tomu, že uviedla, že žalovaný sa jej ústne zaviazal splatiť úroky a poplatky. Uvedený postup všeobecného súdu hodnotí sťažovateľka ako zjavne arbitrárny.

14. Podľa sťažovateľky z výpovedí svedkov pritom vyplynulo, že samotný žalovaný si musel byť vedomý toho, že v prípade, ak sťažovateľka zoberie úver v banke, bude musieť splatiť okrem úveru aj poplatky a úroky z daného úveru. Keďže žalovaný povinnosť splatiť poplatky a úroky z úveru popiera, sťažovateľka zastáva názor, že jej 25. marca 2013 spôsobil škodu, za ktorú zodpovedá podľa príslušných ustanovení Občianskeho zákonníka (§ 415 a § 420 ods. 1). Tejto zodpovednosti sa mohol zbaviť len tým, že by preukázal,

že škodu nezavinil, čo sa podľa sťažovateľky nestalo. Z uvedených dôvodov nie je podľa sťažovateľky názor v jej veci konajúcich všeobecných súdov o tom, že jej nárok nemožno vnímať ako náhradu škody, správny.

15. Za nesprávny považuje sťažovateľka aj výrok o náhrade trov konania, a to s prihliadnutím na skutočnosť, že jej žaloba je dôvodná a malo jej byť vyhovené. Okrem toho zdôrazňuje, že v jej veci boli splnené dôvody hodné osobitného zreteľa, keďže sťažovateľka nielenže pomohla žalovanému, že zobrala na svoje meno úver v banke, ale musela aj splatiť úroky a poplatky, ktoré mal znášať žalovaný.

16. Na podklade uvedených skutočností sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd po prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie o nej rozhodol nálezom tak, že vysloví porušenie práv zaručených čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým rozsudkom krajského súdu, napadnutý rozsudok krajského súdu zruší a vec vráti krajskému súdu na ďalšie konanie a prizná sťažovateľke náhradu trov konania.

17. K právomoci ústavného súdu vo veci ústavnej sťažnosti konat' sťažovateľka argumentuje, že po právoplatnom skončení veci na krajskom súde „*už niet iného súdu, ktorý by chránil jej základné práva, a preto podáva túto ústavnú sťažnosť.*“.

II.

18. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

19. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

20. V súlade s čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon. Týmto zákonom je s účinnosťou od 1. marca 2019 zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení zákona č. 413/2019 Z. z. (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

21. Podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak.

22. V súlade s § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,

- a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc,
- b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37,
- c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom,
- d) ktorý je neprípustný,
- e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou,
- f) ktorý je podaný oneskorene,
- g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

23. Podľa § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavná sťažnosť je neprípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal právne prostriedky, ktoré mu priznáva zákon na ochranu jeho základných práv a slobôd.

24. Podľa § 419 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“) proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

25. V zmysle § 420 písm. f) CSP dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym

procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

26. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

27. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

III.

28. Z citovaného čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom právomoc všeobecných súdov je ústavou založená primárne („... ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) a právomoc ústavného súdu len subsidiárne. Ochrana ústavnosti nie je výlučnou úlohou ústavného súdu, ale všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií. Aj pre všeobecné súdy vyplýva priamo z ústavy (čl. 46 ods. 1) povinnosť chrániť v konaní a pri rozhodovaní nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť, preto sa subsidiárna právomoc ústavného súdu uplatní až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (m. m. napr. IV. ÚS 236/07). Ak teda právny poriadok poskytuje sťažovateľovi iné právne prostriedky ochrany práv garantovaných ústavou alebo medzinárodnou zmluvou, a to aj v podobe možnosti uplatnenia riadnych alebo mimoriadnych opravných prostriedkov v konaní pred všeobecným súdom, nemôže sa pred ich vyčerpaním domáhať úspešne ochrany práv v konaní pred ústavným súdom. Konanie pred ústavným súdom predstavuje v tejto súvislosti *ultima ratio* inštitucionálny mechanizmus, ktorý nasleduje až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal

popieranie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu (III. ÚS 149/04, IV. ÚS 135/05, III. ÚS 114/2010, III. ÚS 5/2013).

29. Vyčerpanie právnych prostriedkov, ktoré zákon poskytuje na účinnú ochranu základných práv a slobôd a na ktorých použitie je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných predpisov, je jednou z podmienok prípustnosti sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, a teda aj podmienkou konania vo veci individuálnej ochrany základných práv a slobôd pred ústavným súdom [§ 55 písm. d) v spojení s § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde]. V prípade jej nesplnenia platí, že ústavná sťažnosť je neprípustná. Výnimkou z tohto pravidla je situácia, keď sťažovateľ preukáže, že právne prostriedky, ktoré mu priznáva zákon na ochranu jeho základných práv a slobôd, nevyčerpal z dôvodov hodných osobitného zreteľa. Dôkazné bremeno pri preukazovaní dôvodov hodných osobitného zreteľa je na sťažovateľovi.

30. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh ústavný súd ustálil, že jej podstatou je tvrdené porušenie základného práva sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým rozsudkom krajského súdu z dôvodu nesprávneho vysporiadania sa s vykonanými dôkazmi, čo malo za následok, že rozhodnutie krajského súdu je nedostatočne odôvodnené, svojvoľné a arbitrárne (k tomu pozri predovšetkým argumentáciu obsiahnutú v bodoch 10 a 13 tohto uznesenia).

31. Ústavný súd pri predbežnom prerokovaní každého návrhu skúma, či dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Ako už bolo naznačené, podmienkou toho, aby ústavný súd pristúpil k meritórnemu prejednaniu ústavnej sťažnosti je vyčerpanie dostupných prostriedkov nápravy, ktorých uplatnenie sťažovateľovi právny poriadok priznáva. V civilnom sporovom konaní je to aj podanie dovolania ako mimoriadneho opravného prostriedku podľa § 419 a nasl. CSP, a to za situácie, že tento opravný prostriedok je účinný na ochranu sťažovateľom označených práv (I. ÚS 47/2020, III. ÚS 35/2019, I. ÚS 69/2019, III. ÚS 19/2019, I. ÚS 146/2018).

32. V prípade ústavnej sťažnosti tvoriacej predmet konania ústavný súd po dôslednom posúdení jej odôvodnenia konštatuje, že argumentácia sťažovateľky vo vzťahu k tvrdenému neoprávnenému zásahu do práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru je založená na namietaných nedostatkoch v procesnom postupe krajského súdu, ktoré vyústili do svojvoľného (arbitrárneho), resp. nedostatočne odôvodneného rozhodnutia.

33. V § 420 CSP sú taxatívne vypočítané procesné vady konania takého stupňa závažnosti, pre ktoré je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu v merite veci alebo rozhodnutiu, ktorým sa konanie končí. Prípustnosť dovolania podľa tohto ustanovenia je tak založená na princípe univerzality, čo znamená, že dovolaním možno napadnúť každé rozhodnutie odvolacieho súdu, ktorým sa konanie skončilo, prípadne ktorým sa rozhodlo v merite veci. Rozhodnutím odvolacieho súdu vo veci samej je pritom rozsudok, ktorým odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie buď potvrdzuje, alebo mení [k tomu pozri aj bod 9.1 uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 3 Cdo 236/2016 z 19. januára 2017 publikovaného pod R 19/2017].

34. Ustanovenie § 420 písm. f) CSP zakladá prípustnosť a zároveň dôvodnosť dovolania v tých prípadoch, v ktorých miera porušenia procesných práv strany nadobudla intenzitu porušenia jej práva na spravodlivý proces. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle tohto ustanovenia treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zákonnému, ale aj ústavnému procesnoprávnemu rámcu a ktoré tak zároveň znamená aj porušenie ústavne zaručených procesných práv spojených s uplatnením súdnej ochrany práva. Ide napríklad o právo na verejné prejednanie veci za prítomnosti strany sporu, právo vyjadriť sa k všetkým vykonávaným dôkazom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní a pod. (pozri k tomu uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 6 Cdo 155/2017 z 25. októbra 2017).

35. Ústavný súd si uvedomuje, že otázka posúdenia, či v konkrétnej veci sú alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí v rámci

takého konania do výlučnej právomoci dovolacieho súdu. Ústavný súd sa pri posudzovaní prípustnosti dovolania z pohľadu nutnosti jeho vyčerpania ako podmienky prípustnosti ústavnej sťažnosti (t. j. pri posudzovaní, či v konkrétnom prípade ide o účinný prostriedok nápravy) môže obmedziť výlučne na formálne posúdenie jeho prípustnosti. Dovolanie neprichádza do úvahy ako účinný prostriedok nápravy najmä vtedy, ak je na prvý pohľad zjavné, že dovolanie je v danom prípade neprípustné, napríklad preto, lebo to výslovne vylučuje procesná norma (napr. § 421 ods. 2 CSP, § 422 CSP a pod.). Ďalšou osobitnou výnimkou z pravidla o subsidiarite konania o ústavnej sťažnosti je situácia, ak sťažovateľ tvrdí a preukáže, že nevyčerpal právne prostriedky, ktoré mu patria na ochranu jeho základných práv a slobôd, z dôvodov hodných osobitného zreteľa.

36. S prihliadnutím na skutkovú a právnu argumentáciu sťažovateľky, ktorou v zásade namieta nedostatočnosť odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu, a s prihliadnutím na skutočnosť, že právo na riadne odôvodnenie je obsahovou súčasťou práva na spravodlivý proces, ústavný súd konštatuje, že jeho právomoci v konkrétnych okolnostiach veci predchádza právomoc najvyššieho súdu sa predmetnou argumentáciou sťažovateľky (resp. jej tvrdením o vade zmätočnosti) zaoberať a jej opodstatnenosť preskúmať.

37. Ústavný súd v súvislosti so skúmaním podmienok konania o podanej ústavnej sťažnosti v rámci jej predbežného prerokovania pritom dopytom na okresnom súde zistil, že sťažovateľka proti napadnutému rozsudku krajského súdu dovolanie nepodala. Meritórne preskúmanie ústavnej sťažnosti sťažovateľky ústavným súdom v situácii, keď nevyužila právny prostriedok ochrany svojich základných práv, ktorý jej zákon účinne poskytoval, t. j. nepodala dovolanie, hoci ho podať mohla a mala, by bolo porušením princípu subsidiarity ako sťažnostného atribútu vzťahu medzi ústavným súdom a sústavou všeobecných súdov, na ktorom je založené rozhodovanie o ústavných sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy (I. ÚS 728/2016).

38. Sťažovateľka tiež ani netvrdila (tým menej preukazovala), že dovolanie v konkrétnych okolnostiach veci nepodala z dôvodov hodných osobitného zreteľa, a preto

zo strany ústavného súdu neprichádza do úvahy ani prípadný postup podľa § 132 ods. 3 zákona o ústavnom súde.

39. Keďže v konkrétnych okolnostiach veci sťažovateľka, ktorá na podklade svojej už citovanej argumentácie tvrdila, že v dôsledku v jej veci konajúceho odvolacieho súdu došlo k porušeniu jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, mala k dispozícii účinný právny prostriedok, a to dovolanie podľa § 420 písm. f) CSP, je daná právomoc najvyššieho súdu sa skutkovou a právnou argumentáciou zaoberať v dovolacom konaní (obdobne I. ÚS 346/2019 a IV. ÚS 154/2020).

40. Vzhľadom na uvedené skutočnosti ústavný súd ústavnú sťažnosť smerujúcu proti napadnutému rozsudku krajského súdu odmietol z dôvodu neprípustnosti podľa § 56 ods. 2 písm. d) v spojení s § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

41. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti bolo už bez právneho dôvodu zaoberať sa ďalšími procesnými návrhmi sťažovateľky.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 1. júla 2020

Miroslav Duriš
predseda senátu